

Arrest

nr. 104 516 van 6 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 19 maart 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die *loco* advocaat D. STEYVERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Aangaande N. A., eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Russische origine te zijn. U bent geboren in Kaliningrad (Russische Federatie) waar u ook woont. U bent getrouwd met T. N. (O.V. X) die uit een vorig huwelijk reeds een minderjarige dochter heeft, V. S. (O.V. X).

In de zomer van 2007 gaat u als chauffeur-koerier aan de slag voor het bouwbedrijf Gerros in Kaliningrad. De directeur-generaal is A. G. Die raakt verwickeld in een oplichtings- en geldverduisteringsconflict met zijn adjunct S. K. K. is ex-parlementslid en heeft veel connecties bij belangrijke figuren in Kaliningrad. Aangezien ook overheidsfunctionarissen en politiemensen bij de criminele activiteiten van K. betrokken zijn, begint G. bewijzen te verzamelen tegen deze personen, onder andere financiële verslagen en audio- en videomateriaal.

Op 11 juni 2012 vraagt G. u deze compromitterende documenten naar de oppositiekrant Novye Koljosa te brengen, maar aangezien deze krant zelf problemen kent met het parket, lijkt het jullie beter dat u de documenten naar een kluis in het station van Juzhny brengt. Een week later wordt G. doodgeschoten.

Op 3 juli 2012 ziet u een zwarte jeep aan uw huis staan. 's Anderendaags nemen de twee inzittenden van deze wagen u mee naar een voorstad van Kaliningrad en slaan u. Ze eisen de documenten. Op 12 juli 2012 wordt u aan een verkeerscontrole door de politie tegengehouden en meegenomen naar het politiekantoor. Daar verlangt men van u dat u de documenten afgeeft. U wordt erg geslagen. Drie dagen later wordt u vrijgelaten. Op 17 juli 2012 schrijft u een klachtenbrief over uw illegale vasthouding naar het parket van Kaliningrad. Op 2 augustus 2012 wordt uw vrouw door onbekenden van de weg gereden en wordt er haar gezegd dat ze de volgende keer van een brug zal gereden worden. Op 17 augustus 2012 krijgt u een algemeen en weinigzeggend antwoord op uw klachtenbrief. Op 27 augustus 2012 stuurt u een tweede klachtenbrief, dit keer naar het parket in Moskou. Op 3 september 2012 wordt u door de politie van thuis meegenomen. Opnieuw wordt u vaak geslagen en wordt u ondervraagd over de documenten. Op 16 november 2012 slaagt uw advocaat erin u vrij te krijgen. U wordt op dat moment wel in staat van beschuldiging gesteld door het provinciale parket wegens gebruik van geweld tegen een politiemedewerker. Na uw vrijlating gaat u onderduiken in het dorp Otvazhnoye bij een vriend. Op 4 december 2012 belt uw advocaat u op en zegt u dat uw vrouw die dag op straat is aangevallen door onbekenden en dat er in uw huis een brand is geweest.

Uiteindelijk verlaat u de Russische Federatie op 17 december 2012. In het buitenverblijf van uw vriend wordt u opgehaald door twee jonge mannen. Zij halen ook uw vrouw en haar dochter op en samen vertrekken jullie zo uit het land. Van de exacte reisroute bent u niet op de hoogte, aangezien jullie in een afgesloten ruimte in een minibus zitten. De volgende dag komen jullie in België aan en vragen er diezelfde dag asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele huwelijksakte, een kopie van uw intern Russisch paspoort, uw origineel rijbewijs, een origineel brandverslag, een origineel verzendbewijs van de post en kopies van een aantal foto's van uw auto.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u de autoriteiten van uw land vreest wegens uw betrokkenheid bij een financieel geschil tussen uw werkgever A. G. en zijn zakenpartner/investeerder S. K. over een bouwproject. U verklaart daardoor door de politie bedreigd te worden en u werd reeds officieel in beschuldiging gesteld van het plegen van geweld tegen een politiemedewerker (CGVS p. 10-11, p. 16 & p. 18).

Om te beginnen dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de oorzaak van uw problemen ligt in het feit dat G. en K. verwickeld waren in een ruzie omtrent een bouwproject; meer bepaald ging het over oplichterij en geldverduistering waarvan u compromitterende informatie in handen zou hebben gekregen (CGVS p. 13 & p. 16). Deze oorzaak situeert zich echter in de financieel-economische sfeer, wat buiten het toepassingsveld van de Vluchtelingenconventie valt. Uit uw verklaringen blijkt ook niet dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst. U verklaart dat u problemen kreeg met de politie omdat K. die voor zijn kar spande; in dit verband verklaart u dat hij daarin slaagde omdat hij een rijke ex-politicus was en veel connecties had. Echter, u weet niet concreet wie deze personen zouden zijn: hieromtrent heeft u het enkel over 'zijn vrienden bij de politie of vrienden van die vrienden' en verklaart u dat hooggeplaatsten (zoals K.) contacten hebben met 'generaals en kolonels' (CGVS p. 16-17). Op deze manier blijkt u bijzonder weinig kennis aan de dag te kunnen leggen met betrekking tot

de connecties die K. bij de autoriteiten zou hebben. Dergelijke vage verklaringen zijn echter onvoldoende om een gebrek aan bescherming aannemelijk te maken.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Het Commissariaat-generaal heeft immers gegronde redenen om te twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten eerste blijkt u slecht op de hoogte van de oorzaak van uw problemen (i.e. de compromitterende documenten die u van G. in veiligheid moest brengen) en legt u er vage en incoherente verklaringen over af. De documenten die u van G. kreeg waren volgens u compromitterend materiaal: financiële verslagen, audio- & videomateriaal, notities, foto's... Als u daarop gevraagd wordt wat daar precies zo compromitterend aan was, verklaart u vreemd genoeg eerst dat u die informatie niet gezien heeft en meteen daarna dat u de inhoud kent. Daarop nogmaals gevraagd wat er zo compromitterend aan was (aangezien u de inhoud kende), heeft u het opnieuw over het algemene en vage 'illegale handel', 'illegale diensten', gesprekken over 'waarschijnlijk smeergeld en illegale contracten en zo' en haalt u ook het concrete bouwproject Yasnaya Poliana uit 2007 aan. Wat er precies met dit project gaande was waardoor K. en G. niet overeen kwamen, weet u echter niet. Aangezien u nog steeds vaag blijft over waaruit de documenten precies bestaan die u van G. kreeg of welke informatie ze bevatten, worden u daar nog een aantal vragen ter verduidelijking over gesteld; hierop blijft u echter andermaal vaag en algemeen. Zo blijkt u niets te kunnen vertellen over de audio- en video-opnames waarover u sprak – hieromtrent verklaart u te veronderstellen dat K. er waarschijnlijk ook bij aanwezig was. Als u dan gevraagd wordt of dat compromitterend materiaal over K. ging of over iemand anders, verklaart u dat G. allerlei informatie over K. had verzameld in verband met criminele zaken van parket en politie en dat hij veel connecties had met ambtenaren, politiemensen en procureurs. Aangezien u eerder verklaard had dat u die informatie niet gezien heeft, wordt u gevraagd waarom u nu zegt dat het over K. ging. Daarop verklaart u dat u dat weet omdat dat openbaar werd gemaakt door de lokale pers, maar meer duidelijkheid kan u daarover niet verschaffen. U weet ook niet wat er dan via G. precies aan het licht is gekomen over K. of waarvan hij K. beschuldigde. Als u daarop wordt gevraagd op welke manier de corrupte ambtenaren, functionarissen en agenten (waarnaar u eerder had verwezen) bij deze zaak betrokken waren, verklaart u dat u dat concreet niet kan beantwoorden (CGVS p. 12-13). Later herhaalt u op de vraag waaruit de bewuste documenten dan precies bestonden, dat het gaat om 'documenten en audio- en videomateriaal'. Als u dan gevraagd wordt om welke documenten het concreet gaat en op welk medium het opgenomen materiaal dan werd bewaard, verklaart u dat u het niet weet. Volgens u zou de politie via u deze bewuste documenten in bezit krijgen; u verklaart in dit opzicht dat er vermoedelijk één iemand wist dat uw overste (G.) deze documenten aan u had gegeven. Als u gevraagd wordt hoe de politie op de hoogte zou zijn dat u iets met die documenten te maken had, legt u deze vage verklaringen af: 'Het gaat over een kleine gemeente waar ik woonde. Iedereen kende daar elkaar, de politie ook. De oud-agenten werkten bij veiligheidsdiensten, ook bij ons bedrijf waren zo'n mensen. Ofwel via K. zelf. In zijn situatie had hij vermoedens dat er compromitterend materiaal was'. Als u nogmaals wordt gevraagd hoe de politie concreet wist van de link tussen u en de documenten, blijft u het antwoord schuldig (CGVS p. 15). Welnu, als u van G. effectief deze volgens u uiterst belangrijke documenten (CGVS p. 11) kreeg en hij u de exclusieve taak toevertrouwde om ze in veiligheid te brengen – G. vertrouwde u en wist dat u dat aan niemand zou doorvertellen (CGVS p. 12) – is het weinig aannemelijk dat u zo slecht op de hoogte bent van de bewuste documenten: u blijkt namelijk weinig te weten over de precieze vorm en inhoud van de documenten; u blijft bijzonder vaag over de betrokkenen bij de louche zaken vermeld in deze documenten en over de exacte beschuldiging van G. aan het adres van K.; u maakt niet duidelijk hoe de politie op de hoogte was dat u iets met die documenten te maken had; en u legt over deze documenten incoherente en zelfs tegenstrijdige verklaringen af. Aangezien deze documenten raken aan de kern van uw asielrelaas (u en uw vrouw zouden volgens uw verklaringen immers nog problemen hebben gehad met de politie en onbekenden die op zoek waren naar deze documenten), zijn de anomalieën in uw verklaringen hieromtrent uiterst opzienbarend, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas meteen in belangrijke mate ondermijnd wordt.

Ten tweede legt u onaannemelijke verklaringen af omtrent een aantal feiten die u zou hebben meegemaakt. Zo verklaart u dat G. vermoord werd op 18 juni 2012 op zijn kantoor, maar over de omstandigheden van die moord weet u niets. U verklaart dat er een onderzoek is geweest en dat er vier mensen opgepakt werden, maar wie dat waren blijkt u niet te kunnen zeggen. Als gevraagd wordt of er iemand veroordeeld werd wegens die moord, verklaart u dat niet te weten (CGVS p. 14). Zelfs als u op het moment van de moord niet aanwezig was op uw werk zoals u verklaart, is het weinig

aannemelijk dat u van deze elementen niet op de hoogte zou zijn. U verklaart immers dat het best mogelijk is dat de moord op G. en uw problemen gelinkt zijn; in dit opzicht verklaart u dat er in de bewuste documenten misschien een bepaald spoor te vinden was (CGVS p. 14). Als G. en de documenten die hij aan u had gegeven effectief de oorzaak van uw problemen zouden zijn geweest, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u meer kan vertellen over de aangehaalde elementen over de moord van de protagonist uit uw asielrelaas. Daarnaast verklaart u ook dat u tweemaal werd vastgehouden door de politie, nl. van 12 tot 15 juli 2012 en van 3 september 2012 tot 16 november 2012. In verband met deze laatste detentie verklaart u dat u vrijkwam met de hulp van uw advocaat P. D. maar hoe hij erin slaagde u vrij te krijgen weet u niet (CGVS p. 16). U verklaart dat u op het moment van uw vrijlating van uw advocaat hoorde dat u officieel in beschuldiging was gesteld (van het geslagen hebben van een politiemedewerker) – wat u precies zou gedaan hebben tegen wie weet u evenwel niet. Omtrent deze detentie verklaart u ook dat u veronderstelt dat P. bepaalde afspraken had gemaakt met iemand zodat u op een bepaald moment vrij zou mogen zijn, maar welke afspraken hij dan met wie had gemaakt weet u wederom niet te zeggen (CGVS p. 18). U verklaart dat u na uw vrijlating (op 16 november 2012) ging onderduiken tot uw vertrek (op 17 december 2012) bij uw vriend M. K. in het dorp Otvazhnoye, maar op welk adres dat was weet u niet (CGVS p. 10 & p. 17). Echter, het is weinig aannemelijk dat u niet weet hoe uw advocaat erin slaagde u vrij te krijgen na uw detentie van twee maanden, dat u niet op de hoogte bent van de precieze feiten waarvan u officieel in beschuldiging werd gesteld op dat moment en dat u niet kan zeggen op welk adres u een maand ging onderduiken. Bijgevolg kan weinig geloof gehecht worden aan de feiten die u meegemaakt zou hebben omwille van uw vermeende betrokkenheid bij de ruzie tussen G. en K.

Ten derde moet worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs neerlegt van een aantal feiten die u in uw land zou meegemaakt hebben, hoewel dergelijke bewijzen volgens u zouden bestaan. Zo verklaart u dat u een contract had bij het bedrijf Gerros van G. en dat u dat thuis bewaarde (CGVS p. 12). U verklaart ook dat u twee keer een schriftelijke klacht indiende bij de autoriteiten (eerst bij het parket van Kaliningrad in verband met uw illegale vasthouding van juli 2012 en dan bij het parket-generaal in Moskou in verband met de algemene situatie in Kaliningrad) en dat u van het parket van Kaliningrad een schriftelijk antwoord ontving – volgens u had u deze documenten thuis liggen (of op zijn minst een kopie daarvan) (CGVS p. 6-8). Ook over uw officiële inbeschuldigingstelling verklaart u te denken dat daar documenten van bestaan (CGVS p. 18). Van al deze documenten legt u geen enkel begin van bewijs voor. Nochtans kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij ernstige inspanningen levert om te bewijzen dat hij in zijn land inderdaad problemen heeft gekend. Dergelijk manifest gebrek aan bewijs terwijl dit redelijkerwijs mag worden verwacht, tast de aannemelijkheid van uw asielrelaas bijkomend aan. De documenten die u en uw vrouw wél neerleggen omtrent de door u aangehaalde feiten (i.e. het brandverslag, de foto's van uw wagen, het verzendbewijs van de post en het medisch attest van uw vrouw) zijn niet van die aard dat ze het standpunt van het CGVS hieromtrent zouden kunnen wijzigen. De vier foto's (document 5) tonen een auto met beschadigde achterbumper, maar uit niets blijkt dat deze schade het gevolg zou zijn van een opzettelijke aanrijding door onbekenden zoals u en uw vrouw beweren (CGVS p. 5-6 + CGVS vrouw p. 5) of dat deze auto überhaupt de uwe zou zijn. Het medisch attest (document 8) vermeldt dat uw vrouw arbeidsongeschikt was van 5 tot 14 december 2012 vanwege een lichte hersenschudding, maar verduidelijkt niet wat daarvan de oorzaak was – bijgevolg ondersteunt dit attest uw stelling en die van uw vrouw niet dat dat kwam door onbekenden die haar geslagen hadden (CGVS p. 9 + CGVS vrouw p. 3-4). Met het verzendbewijs van de post (document 9) wil u aantonen dat u een klacht had verstuurd naar het parket-generaal in Moskou waarin u het machtsmisbruik van de politie aanklaagde (CGVS p. 6). De vertaling van dit verzendbewijs toont echter enkel aan dat een aangetekende brief verstuurd werd op 27 augustus 2012, niet dat u de bewuste klacht naar het parket in Moskou zou hebben gestuurd. Het adres dat bovenaan het verzendbewijs staat is overigens louter dat van de post in Moskou zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd – in dit opzicht is het bovendien vreemd dat u niet meer zou weten naar welk adres u de bewuste klacht zou gestuurd hebben (CGVS p. 6). Ten slotte legt u ook een brandverslag neer (document 4) van een brand die op 4 december 2012 in uw appartement zou zijn aangestoken als gevolg van het feit dat u vervolgd werd door de autoriteiten (CGVS p. 5); door deze brand zouden een aantal documenten over de door u aangehaalde feiten verloren zijn geraakt, zoals bijvoorbeeld het contract op uw werk (CGVS p. 12), kopies van uw twee klachten bij het parket en het antwoord van het parket van Kaliningrad (CGVS p. 7-8). Het Commissariaat-generaal heeft echter gegronde redenen om te twifelen aan de authenticiteit van dit brandverslag. Om te beginnen vertoont het stuk ernstige vormelijke gebreken. Zo ontbreekt elke verwijzing naar de instantie die dit document zou hebben uitgegeven, zoals een officiële hoofding en/of een stempel. Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen echter normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door de

brandweerdiensten van uw land. Verder blijkt u bijzonder slecht op de hoogte van een aantal essentiële elementen aangaande dit brandverslag en legt u er onaannemelijke verklaringen over af. Op de vraag hoe dit document in uw bezit is geraakt, verklaart u dat u dat voor uw vertrek van uw advocaat overhandigd kreeg; hierbij verklaart u dat het zeer moeilijk was om dit in bezit te krijgen maar dat het uw advocaat toch gelukt was. Op de vraag hoe het dan komt dat uw advocaat er wel in slaagde om dat te verkrijgen, verklaart u dat u het niet weet ('misschien omwille van zijn ervaring. Of misschien heeft hij iemand betaald. Ik weet het niet'). Het verslag vermeldt dat de brand vermoedelijk aangestoken werd, maar wie dat zou gedaan hebben weet u niet. Als u daarop gevraagd wordt of er een onderzoek is geweest naar die brandstichting, verklaart u 'noch ikzelf noch mijn vrouw durfden naar de autoriteiten te stappen omdat we vervolgd werden'. Als u dan gevraagd wordt of u weet of er al dan niet een onderzoek is geweest, verklaart u 'nee, maar ik denk van niet'. Op de volgende vraag, of uw advocaat zich geïnformeerd heeft in verband met een eventueel onderzoek naar de brandstichters, verklaart u 'dat kan best, maar dan kan ik niet beweren' (CGVS p. 5). Echter, als uw appartement effectief in brand werd gestoken in het kader van uw vervolging door de autoriteiten, kan van u toch redelijkerwijs verwacht worden dat u weet hoe uw advocaat dit volgens u moeilijk te verkrijgen document kon bemachtigen, of er een onderzoek is geweest naar de brand en of uw advocaat hieromtrent enig nieuws had (hij zou immers degene geweest zijn die u van de brand op de hoogte had gebracht en van wie u dit brandverslag had gekregen); te meer als blijkt dat u nog contact heeft gehad met uw advocaat vlak voor uw vertrek (CGVS p. 5) en u op dit moment ook nog contacten onderhoudt met het thuisfront (CGVS p. 3). Ten slotte dient nog gewezen te worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, waaruit blijkt dat documenten in de Russische Federatie gemakkelijk kunnen worden gekocht. Al deze elementen maken dat er weinig waarde kan gehecht worden aan dit brandverslag dat u neerlegt en bijgevolg ook weinig geloof aan het voorvallen van deze brand – dat een aantal documenten in verband met de door u aangehaalde feiten in de brand zouden verloren zijn gegaan (zie boven), is dus ook weinig geloofwaardig.

Ten vierde dient nog gewezen te worden op een aantal tegenstrijdigheden die te vinden zijn doorheen uw verklaringen en die van uw vrouw en die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aantasten. Zo verklaart u dat u tweemaal een klacht schreef naar het parket (in Kaliningrad en in Moskou) en dat het schrijven van deze brieven de enige stappen waren die u ondernam in verband met uw problemen en die van uw gezin. Gevraagd of uw advocaat ook (officiële) stappen ondernam, ergens iets probeerde of klachten indiende tegen uw problemen, verklaart u 'uiteindelijk heb ik enkel gedaan waarover ik al vertelde: die twee brieven verstuurd. Misschien heeft hij druk uitgeoefend tijdens mijn arrestaties' (CGVS p. 6-8 & p. 17). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) echter had u verklaard dat het uw advocaat was die verschillende klachten indiende bij het parket en het parket-generaal (CGVS vragenlijst 21.12.2012 p. 4 vraag 3.5). Als u hierop gewezen wordt, verklaart u 'klachten? Ik herinner me niet meer wat er daar gezegd is geweest. Misschien bedoelt u brieven. Als het over opstellen van brieven gaat, hielp hij me enkel door te zeggen wat ik moest schrijven' (CGVS p. 17). Dit antwoord is echter pover ter verantwoording waarom u tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart niets te weten van eventuele pogingen door uw advocaat en expliciet aanhaalt dat het uzelf was die de klachten schreef en opstuurde. Zoals reeds hierboven opgemerkt, had u nochtans contact met hem toen u nog in uw land was. Daarnaast verklaart uw vrouw dat zij samen met u een klacht ging indienen tegen de politie die een verkeerd proces-verbaal zou hebben opgesteld bij het aanrijdingsincident – volgens haar gingen jullie daartoe samen naar het politiekantoor en diende zij effectief de klacht in (CGVS vrouw p. 5-6). Als ze er dan op gewezen wordt dat u zei dat u behalve de twee klachtenbrieven die u opstuurde geen andere stappen ondernomen heeft tegen uw problemen of die van uw gezin (CGVS p. 17), verklaart ze 'hij stond er gewoon bij. Ik heb die klacht zelf omschreven. Het bleek dat hij zelf twee klachten naar parket heeft opgestuurd' (CGVS vrouw p. 6). Dit is echter een weinig overtuigende verklaring waarom u zelf met geen woord repte over de klacht die uw vrouw samen met u zou zijn gaan indienen.

Ten vijfde, wat betreft uw identiteitsdocumenten en uw reisroute, verklaart u dat het origineel van uw interne paspoort werd afgenomen door de politie op 3 september 2012 (vandaar legt u op het CGVS enkel de kopies van de eerste twee pagina's neer, zie document 1). Over deze kopies die u neerlegt legt u heel onaannemelijke verklaringen af. Zo verklaart u dat u vlak voor uw vertrek deze kopies ontving van uw advocaat; waar die deze kopies vandaan haalde weet u niet ('misschien heeft hij dat gekopieerd voor één of andere zaak. Misschien was hij bezig met iets'). Of hij kopies heeft van alle pagina's van uw interne paspoort weet u niet; u bent zelfs niet op de hoogte waarom hij die kopies had. U verklaart daarop dat u hem uw originele interne paspoort had gegeven zodat hij daar kopies van kon maken 'om bepaalde dingen te doen' – wanneer u hem dat had gegeven kan u niet zeggen. Als u daarop expliciet gevraagd wordt waarom u het hem gegeven had zodat hij er kopies van kon maken,

blijkt nogmaals dat u dat niet weet (CGVS p. 3-4). Deze verklaringen zijn weinig aannemelijk: als u effectief uw interne paspoort aan uw advocaat had gegeven, kan van u verwacht worden dat u weet wanneer u dat deed en voor welke doeleinden dat was. Dit is hier niet het geval. Door deze vaststellingen en aangezien hierboven reeds uitgebreid aangetoond werd dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is waardoor ook geen geloof kan gehecht worden aan uw arrestatie op 3 september 2012 en het feit dat de politie op dat moment uw interne paspoort zou afgenomen hebben, rijst het sterke vermoeden dat u uw originele interne paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo (een deel van) de hierin vervatte informatie verborgen te houden; niet in het minst informatie over een eventueel verkregen internationaal paspoort, het document waarover u beweert niet te weten of er u één werd uitgereikt of niet aangezien u daartoe bij een reisbureau wel een aanvraag had gedaan voor u en uw vrouw maar ze uiteindelijk van hen niet kreeg omdat ze er achteraf teveel geld voor vroegen (CGVS p. 8-9). Over uw reisroute verklaart u dat u en uw vrouw werden opgepikt door twee mannen die uw advocaat had kunnen regelen (hoe hij die heeft gevonden of geregeld weet u echter niet). Op die manier reisden jullie illegaal, in een afgesloten ruimte van een minibas, naar België. U verklaart aanvankelijk dat u door de twee mannen werd opgehaald in het buitenverblijf van uw vriend in het dorp Otvazhnoye; later verklaart u dat u van thuis werd opgehaald. Hiermee geconfronteerd verklaart u een tweede keer dat u werd opgehaald in het buitenverblijf. Het louter herhalen van één van beide versies van tegenstrijdige verklaringen kan echter nooit een afdoende verklaring vormen voor deze tegenstrijdigheid. Verder verklaart u niet te weten doorheen welke landen u gereden heeft of welke route jullie genomen zouden hebben – hieromtrent verklaart u enkel dat het logischerwijs via Litouwen of via Polen moet geweest zijn. U verklaart onderweg niets gemerkt te hebben van een douane of grensovergang en dat u geen afspraken gemaakt had met de chauffeurs voor het geval u controle zou krijgen (CGVS p. 9-10). Deze verklaringen zijn weinig aannemelijk. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaart een ernstige vrees te koesteren, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent aangaande het traject en de organisatie van uw reis. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone, niet in het minst in Polen (waar u vermoedelijk de grens overstak) zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden, waarbij uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Ook worden personen- en vrachtwagens onderworpen aan controles met verschillende technologieën, op zoek naar smokkelwaar en verstekelingen. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u illegaal in de minibas de Schengen-zone zijn binnengekomen zonder daarbij ontdekt te zijn of zonder iets gemerkt te hebben van een douane of grensovergang. Gecombineerd met uw eerdere onaannemelijke verklaringen over uw identiteitsdocumenten, maakt dit dat er ernstig kan getwijfeld worden aan het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nogmaals aangetast.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om ten aanzien van uw land van herkomst, de Russische Federatie, een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen. De **documenten** die u neerlegt veranderen hier niets aan. De kopie van een aantal bladzijden uit uw intern Russisch paspoort, uw rijbewijs en uw huwelijksakte bevatten immers louter informatie over uw identiteit en uw echtelijke situatie, die hier niet betwist wordt. Het brandverslag, de foto's van uw wagen, het verzendbewijs van de post en het medisch attest van uw vrouw werden reeds eerder besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Aangaande N. T., tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Russische origine te zijn. U bent geboren in Nukrobod-Navruz (Oezbekistan) en woont in Kaliningrad (Russische Federatie). U

bent getrouwd met A. N. (O.V. 7.629.358) en heeft uit een vorig huwelijk reeds een minderjarige dochter, V. S. (O.V. 7.629.358).

Op 12 juli 2012 komt uw man niet thuis. Van zijn advocaat hoort u dat hij gearresteerd is. U moet zijn wagen ophalen die in de stad geparkeerd staat. Drie dagen later komt hij vrij. Hij legt u uit dat zijn problemen te maken hebben met zijn werk als chauffeur-koerier bij het bedrijf Gerros en met bepaalde documenten. Op 2 augustus 2012 wordt u door onbekenden in een jeep van de weg gereden. Een man stapt uit en zegt u dat u uw man moet laten weten dat ze naar hem op zoek zijn. Als u de politie ter plaatse roept om de nodige vaststellingen te doen van de aanrijding, merkt u dat ze verkeerde informatie op hun proces-verbaal schrijven. Twee-drie dagen later gaat u samen met uw man over dit incident klacht indienen bij de politie van Pravinski in Kaliningrad. Op 4 december 2012 wordt u in het dorp Oziorsk aangevallen door twee onbekenden. Ze willen van u weten waar uw man is. 's Anderendaags gaat u naar het ziekenhuis waar men u arbeidsongeschikt verklaart voor twee weken. Uiteindelijk verlaat u de Russische Federatie op 17 december 2012. Samen met uw man, uw dochter en twee smokkelaars gaat u in een minibus naar Europa. Van de exacte reisroute bent u niet op de hoogte, aangezien jullie in een afgesloten minibus zitten. De volgende dag komen jullie in België aan en vragen er diezelfde dag asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw intern Russisch paspoort, de originele geboorteakte van uw dochter en een origineel medisch attest.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag volledig beroept op de problemen van uw man A. N. (O.V. 7.629.358) (CGVS p. 4-5). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw man door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofdte evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw man is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

“(…)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op een schending van de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de hoorplicht heeft geschonden en geven een uiteenzetting over het begrip “hoorplicht” die zij steunen op rechtspraak en rechtsleer. Verzoekers menen dat de hoorplicht werd geschonden omdat zij geen enkele inzage in het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) hebben gekregen voorafgaand aan het gehoor op het Commissariaat-generaal. Verzoekers menen nochtans dat uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de hoorplicht inhoudt dat alle gegevens die een beslissing van een overheid zullen ondersteunen voorwerp moeten uitmaken van het debat en dat de betrokkene een deugdelijke kennis moet hebben van de essentiële gegevens die het bestuur wil betrekken in haar beslissing. Verzoekers stellen dat op grond van de door hen aangehaalde rechtspraak men moet besluiten dat het hoorrecht, de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken. Minstens moet hij voorafgaand aan de hoorzitting kennis krijgen van die elementen, die normaal de feitelijke en juridische grondslag van de beslissing kunnen vormen. Verzoekers menen dat deze grondslag nu juist terug is te vinden in het advies dat de administratie geeft voorafgaand aan de hoorzitting, bijgevolg moet de betrokkene dit advies overhandigd krijgen.

Verzoekers stellen dat ook het zorgvuldigheidsbeginsel de administratie oplegt de betrokkene op een nuttige wijze te horen. Dit leidt volgens verzoekers ook tot de conclusie dat de overheid de betrokkene met alle feiten die zullen dienen om de beslissing te ondersteunen moet confronteren. Vervolgens menen verzoekers dat de overheid pas zeker kan zijn over alle feitelijke gegevens te beschikken indien zij de gegevens die zij van plan is te gebruiken heeft voorgelegd aan de betrokkene, aangezien zij enkel

in dat geval zeker kan zijn dat de gegevens overeenstemmen met de werkelijkheid. Om deze reden zou de betrokkene volgens verzoekers voorafgaand inzage moeten krijgen in zijn dossier vooraleer er een beslissing wordt genomen door de commissaris-generaal, hetgeen *in casu* niet is gebeurd.

Verzoekers halen verder aan dat ook het gemeenschapsrecht en de Europeesrechtelijke administratieve beginselen van gehoor en wederhoor het recht op inzage van het administratief voorafgaand dossier voorafgaand aan een beslissing voorzien en haalt ook hier rechtsleer en rechtspraak aan. Verzoekers stellen dat in iedere procedure tegen iemand, die tot een bezwarend besluit kan leiden, ook het eerbiedigen van de rechten van verdediging een grondbeginsel is van het gemeenschapsrecht, dat zelfs bij ontbreken van enige regeling in acht moet worden genomen. Verzoekers stellen dat het al dan niet toekennen van het statuut van vluchteling of subsidiair beschermde er een is die hun *“aanmerkelijk kan raken in zijn belangen”* en dus dient beschouwd te worden als een *“bezwarend besluit”*.

De hoorplicht houdt in dat bij afwezigheid van formele wetgeving tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt over de aangelegenheid op nuttige wijze te doen kennen (cfr. RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; zie ook I. OPDEBEEK, *“De Hoorplicht”*, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 2006, p. 235-278).

Waar verzoekers aan de hand van doctrine en een verwijzing naar rechtspraak, gemeenschapsrecht en Europese administratieve beginselen een uitgebreide uiteenzetting geven over de hoorplicht dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op te merken dat verzoekers hiermee niet aantonen dat de bestreden beslissing steunt op het persoonlijk gedrag van verzoekers op grond waarvan de verwerende partij bepaalde *“tenlasteleggingen”* aan het adres van verzoekers weerhield. De bestreden beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekers zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekers hadden de mogelijkheid om hun relaas in de asielaanvraag uiteen te zetten en had de mogelijkheid om die aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven. Verzoekers tonen derhalve niet aan dat de hoorplicht zoals door hun uiteengezet geldt in dit geval en dat zij voorafgaand aan hun gehoor inzage dienden te krijgen in het administratief dossier. Waar verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Justitie, dient de Raad op te merken dat verzoekers nalaten aan te tonen dat hun situatie analoog is met de situatie van de personen die aanleiding gegeven heeft tot de door verzoekers aangehaalde rechtspraak. De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het tegensprekelijk debat, waarop de verzoekende partij alludeert, diende *in casu* dan ook niet plaats te vinden (cfr. RvS 4 april 2007, nr. 169 748).

Het recht op raadpleging van een bestuursdocument zoals geregeld in artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende openbaarheid van bestuur en artikel 32 van de Grondwet veronderstelt een aanvraag tot raadpleging. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 26 februari 2013 inzage gevraagd hebben in het administratief dossier en dat dit niet zou verhinderd geweest zijn door de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 1 administratief dossier). Bovendien laten verzoekers ook na aan te tonen welke gegevens hen hadden dienen te worden overgemaakt of op welke wijze dit een invloed zou kunnen hebben gehad op de motieven van de bestreden beslissing. Voorts dient eveneens opgemerkt te worden dat het administratieve dossier op het moment voorafgaand aan het gehoor op het Commissariaat-generaal bestond uit de volgende stukken: de bijlage 26, zijn inschrijving als asielaanvrager, verklaring betreffende de woonstkeuze, een ontvangstbewijs van documenten die door de asielzoeker overhandigd werden, de toestemming van verzoeker om na te gaan of hij in andere landen van de Europese Unie reeds asiel heeft aangevraagd, de vragenlijst met informatie over zijn persoon en reisroute en een vragenlijst van het Commissariaat-generaal. Het is op basis van deze gegevens dat de commissaris-generaal het gehoor heeft voorbereid. De bijlage 26 en de vragenlijst met informatie over zijn persoon en reisroute werden aan verzoeker voorgelezen en door verzoeker ondertekend. Bovendien werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) een kopie van de ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal aan verzoekers overhandigd zodat zij bijgevolg kennis hadden van de verklaringen die zij hadden afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken betreffende hun vrees of risico bij terugkeer.

Verzoekers klagen tevens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 21 januari 2013 op het Commissariaat-generaal werden gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor waren zij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en hebben zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van de materiële en formele motiveringsplicht, artikel 62 van de vreemdelingenwet en eveneens een schending van de wet van 29 juli 1991. Verzoekers halen verder een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers klagen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennenzodan het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de

bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoekers menen dat de commissaris-generaal ten onrechte de authenticiteit van het brandverslag in twijfel trekt. Ze menen dat er geen enkele reden is om aan dit verslag te twijfelen. Bovendien hebben verzoekers dit verslag aangevuld met een CD-rom met bewijsmateriaal. Daarop zou duidelijk te zien zijn dat het appartement van verzoekers getroffen is door een brand. Verzoekers zijn slachtoffers van gewelddaden die hen zijn aangedaan omwille van politiek gemaakte keuzes. Dat verzoekers betaald zouden hebben voor het verslag strookt niet met gemaakte beelden.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal terecht opmerkte dat in de eerste plaats het in de Russische Federatie erg gemakkelijk is om welk document dan ook tegen betaling te verkrijgen (zie uitvoerige documentatie in het administratief dossier, landeninformatie) en er werd vastgesteld dat er een vermoeden is dat dit verslag ook 'gekocht' lijkt. Vervolgens blijkt ook uit de verklaringen van verzoekers dat zij niet weten hoe hun advocaat en vriend aan dit verslag is geraakt. Verzoeker verklaarde zelfs dat hij misschien iemand betaald heeft (gehoorverslag 21 januari 2013, verzoeker, p. 5). Bovendien verklaarde hij ook dat hij geen idee heeft wie de brand heeft aangestoken, hij niet weet of er een onderzoek is geweest en hij ook niet weet of zijn advocaat zich heeft geïnformeerd naar een eventueel onderzoek, hoewel hij zijn advocaat nog zag voor zijn vertrek uit Rusland (gehoorverslag ibidem) en verzoekers nog contact hebben met het thuisfront (gehoorverslag ibidem, p. 3). De bestreden beslissing wees hier al terecht op: *"Ten slotte legt u ook een brandverslag neer (document 4) van een brand die op 4 december 2012 in uw appartement zou zijn aangestoken als gevolg van het feit dat u vervolgd werd door de autoriteiten (CGVS p. 5); door deze brand zouden een aantal documenten over de door u aangehaalde feiten verloren zijn geraakt, zoals bijvoorbeeld het contract op uw werk (CGVS p. 12), kopies van uw twee klachten bij het parket en het antwoord van het parket van Kaliningrad (CGVS p. 7-8). Het Commissariaat-generaal heeft echter gegronde redenen om te twijfelen aan de authenticiteit van dit brandverslag. Om te beginnen vertoont het stuk ernstige vormelijke gebreken. Zo ontbreekt elke verwijzing naar de instantie die dit document zou hebben uitgegeven, zoals een officiële hoofding en/of een stempel. Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen echter normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door de brandweerdiensten van uw land. Verder blijkt u bijzonder slecht op de hoogte van een aantal essentiële elementen aangaande dit brandverslag en legt u er onaannemelijke verklaringen over af. Op de vraag hoe dit document in uw bezit is geraakt, verklaart u dat u dat voor uw vertrek van uw advocaat overhandigd kreeg; hierbij verklaart u dat het zeer moeilijk was om dit in bezit te krijgen maar dat het uw advocaat toch gelukt was. Op de vraag hoe het dan komt dat uw advocaat er wel in slaagde om dat te verkrijgen, verklaart u dat u het niet weet ('misschien omwille van zijn ervaring. Of misschien heeft hij iemand betaald. Ik weet het niet'). Het verslag vermeldt dat de brand vermoedelijk aangestoken werd, maar wie dat zou gedaan hebben weet u niet. Als u daarop gevraagd wordt of er een onderzoek is geweest naar die brandstichting, verklaart u 'noch ikzelf noch mijn vrouw durfden naar de autoriteiten te stappen omdat we vervolgd werden'. Als u dan gevraagd wordt of u weet of er al dan niet een onderzoek is geweest, verklaart u 'nee, maar ik denk van niet'. Op de volgende vraag, of uw advocaat zich geïnformeerd heeft in verband met een eventueel onderzoek naar de brandstichters, verklaart u 'dat kan best, maar dan kan ik niet beweren' (CGVS p. 5). Echter, als uw appartement effectief in brand werd gestoken in het kader van uw vervolging door de autoriteiten, kan van u toch redelijkerwijs verwacht worden dat u weet hoe uw advocaat dit volgens u moeilijk te verkrijgen document kon bemachtigen, of er een onderzoek is geweest naar de brand en of uw advocaat hieromtrent enig nieuws had (hij zou immers degene geweest zijn die u van de brand op de hoogte had gebracht en van wie u dit brandverslag had gekregen); te meer als blijkt dat u nog contact heeft gehad met uw advocaat vlak voor uw vertrek (CGVS p. 5) en u op dit moment ook nog contacten onderhoudt met het thuisfront (CGVS p. 3). Ten slotte dient nog gewezen te worden op de informatie*

waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, waaruit blijkt dat documenten in de Russische Federatie gemakkelijk kunnen worden gekocht. Al deze elementen maken dat er weinig waarde kan gehecht worden aan dit brandverslag dat u neerlegt en bijgevolg ook weinig geloof aan het voorvallen van deze brand – dat een aantal documenten in verband met de door u aangehaalde feiten in de brand zouden verloren zijn gegaan (zie boven), is dus ook weinig geloofwaardig.”

Betreffende de beelden op de neergelegde CD-rom, is de Raad van oordeel dat er op dit beeldfragment het interieur van een huis gefilmd wordt dat schade heeft geleden (overhoop gehaald, elektriciteitsleidingen die bloot liggen, etc.). Het is echter moeilijk te zien of de schade veroorzaakt is door brand, wegens de kwaliteit van de beelden en de ‘nachtmodus’ waarmee de beelden gefilmd zijn. Indien al kan aangenomen worden dat er een brand woedde in het huis waar gefilmd werd, leveren deze beelden niet het bewijs dat dit het huis is van verzoekers of wat de oorzaak is geweest van de brand. Daarenboven wijst de Raad erop dat aan de door verzoekers bijgebrachte filmbeelden geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Waar de verzoekers opwerpen dat zij gevlucht zijn vanwege hun politieke keuzes, meent de Raad dat beide verzoekers nergens in hun verklaringen aannemelijk hebben gemaakt dat hun vervolging enige politieke grondslag zou kunnen kennen. De oorzaak van de problemen die verzoekers gekend hebben, is – zoals de bestreden beslissing terecht opmerkte – op zijn minst vaag te noemen. Verzoekers zijn onwetend over de oorzaak van hun problemen en over de concrete vervolgingsactoren. Zij vermoeden dat het te maken heeft met het geschil tussen verzoekers baas en diens zakenpartner S. K., maar hebben hier geen enkel spoor of aanknopingspunt over.

Verder betwisten verzoekers dat hun problemen niet kaderen in één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Zij zijn immers op de hoogte van criminele activiteiten van politici en overheidsfunctionarissen. Zij stemmen niet in met de manier waarop de overheid functioneert en hebben *de facto* een politiek overtuiging die niet getolereerd wordt door de overheidsinstanties.

Inzake deze argumentatie verwijst de Raad naar hetgeen hierboven werd uiteengezet over het gebrek aan aannemelijkheid van verzoekers politiek profiel. Daar kan nog aan worden toegevoegd, zoals de bestreden beslissing al opmerkte, dat verzoekers niet echt een idee hebben wie de compromitterende documenten juist viseren: nu eens wordt K.’s naam genoemd, dan weer stelde verzoeker dat hij niet weet welke concrete ambtenaren, functionarissen of agenten betrokken waren (gehoorverslag verzoeker p. 12-13). Bovendien stelde de bestreden beslissing terecht vast dat verzoeker wanneer gevraagd werd waarom hij wist dat het over K. ging - hoewel hij de informatie niet gezien heeft - hij het weet omdat de lokale pers dit openbaar heeft gemaakt, maar verder kon verzoeker geen informatie verschaffen over deze openbaarmaking.

De Raad meent dat verzoekers niet overtuigen in hun argumentatie en sluit zich aan bij het motief van de bestreden beslissing: *“Ten eerste blijkt u slecht op de hoogte van de oorzaak van uw problemen (i.e. de compromitterende documenten die u van G. in veiligheid moest brengen) en legt u er vage en incoherente verklaringen over af. De documenten die u van G. kreeg waren volgens u compromitterend materiaal: financiële verslagen, audio- & videomateriaal, notities, foto's... Als u daarop gevraagd wordt wat daar precies zo compromitterend aan was, verklaart u vreemd genoeg eerst dat u die informatie niet gezien heeft en meteen daarna dat u de inhoud kent. Daarop nogmaals gevraagd wat er zo compromitterend aan was (aangezien u de inhoud kende), heeft u het opnieuw over het algemene en vage ‘illegale handel’, ‘illegale diensten’, gesprekken over ‘waarschijnlijk smeergeld en illegale contracten en zo’ en haalt u ook het concrete bouwproject Yasnaya Poliana uit 2007 aan. Wat er precies met dit project gaande was waardoor K. en G. niet overeen kwamen, weet u echter niet. Aangezien u nog steeds vaag blijft over waaruit de documenten precies bestaan die u van G. kreeg of welke informatie ze bevatten, worden u daar nog een aantal vragen ter verduidelijking over gesteld; hierop blijft u echter andermaal vaag en algemeen. Zo blijkt u niets te kunnen vertellen over de audio- en video-opnames waarover u sprak – hieromtrent verklaart u te veronderstellen dat K. er waarschijnlijk ook bij aanwezig was. Als u dan gevraagd wordt of dat compromitterend materiaal over K. ging of over iemand anders, verklaart u dat G. allerlei informatie over K. had verzameld in verband met criminele zaken van parket en politie en dat hij veel connecties had met ambtenaren, politiemensen en procureurs. Aangezien u eerder verklaard had dat u die informatie niet gezien heeft, wordt u gevraagd waarom u nu zegt dat het over K. ging. Daarop verklaart u dat u dat weet omdat dat openbaar werd gemaakt door de lokale pers, maar meer duidelijkheid kan u daarover niet verschaffen. U weet ook niet wat er dan via G. precies aan het licht is gekomen over K. of waarvan hij K. beschuldigde. Als u daarop*

wordt gevraagd op welke manier de corrupte ambtenaren, functionarissen en agenten (waarnaar u eerder had verwezen) bij deze zaak betrokken waren, verklaart u dat u dat concreet niet kan beantwoorden (CGVS p. 12-13). Later herhaalt u op de vraag waaruit de bewuste documenten dan precies bestonden, dat het gaat om 'documenten en audio- en videomateriaal'. Als u dan gevraagd wordt om welke documenten het concreet gaat en op welk medium het opgenomen materiaal dan werd bewaard, verklaart u dat u het niet weet. Volgens u zou de politie via u deze bewuste documenten in bezit krijgen; u verklaart in dit opzicht dat er vermoedelijk één iemand wist dat uw overste (G.) deze documenten aan u had gegeven. Als u gevraagd wordt hoe de politie op de hoogte zou zijn dat u iets met die documenten te maken had, legt u deze vage verklaringen af: 'Het gaat over een kleine gemeente waar ik woonde. Iedereen kende daar elkaar, de politie ook. De oud-agenten werkten bij veiligheidsdiensten, ook bij ons bedrijf waren zo'n mensen. Ofwel via K. zelf. In zijn situatie had hij vermoedens dat er compromitterend materiaal was'. Als u nogmaals wordt gevraagd hoe de politie concreet wist van de link tussen u en de documenten, blijft u het antwoord schuldig (CGVS p. 15). Welnu, als u van G. effectief deze volgens u uiterst belangrijke documenten (CGVS p. 11) kreeg en hij u de exclusieve taak toevertrouwde om ze in veiligheid te brengen – G. vertrouwde u en wist dat u dat aan niemand zou doorvertellen (CGVS p. 12) – is het weinig aannemelijk dat u zo slecht op de hoogte bent van de bewuste documenten: u blijkt namelijk weinig te weten over de precieze vorm en inhoud van de documenten; u blijft bijzonder vaag over de betrokkenen bij de louche zaken vermeld in deze documenten en over de exacte beschuldiging van G. aan het adres van K.; u maakt niet duidelijk hoe de politie op de hoogte was dat u iets met die documenten te maken had; en u legt over deze documenten incoherente en zelfs tegenstrijdige verklaringen af. Aangezien deze documenten raken aan de kern van uw asielrelaas (u en uw vrouw zouden volgens uw verklaringen immers nog problemen hebben gehad met de politie en onbekenden die op zoek waren naar deze documenten), zijn de anomalieën in uw verklaringen hieromtrent uiterst opzienbarend, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas meteen in belangrijke mate ondermijnd wordt."

Vervolgens menen verzoekers dat de bestreden beslissing zich beperkt tot stijlformules om te stellen dat hun verklaringen vaag en incoherent zijn.

Vooreerst wijst de Raad er op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS, nr. 172.821 van 27 juni 2007).

Bovendien stelt de Raad vast dat er *in casu* helemaal geen sprake is van een gestandaardiseerde motivering. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de beoordeling van de aanvraag van verzoekers grotendeels gebaseerd is op verklaringen die zij zelf hebben afgelegd. Er wordt dan ook uitvoerig verwezen naar de verklaringen van verzoekers en op concrete wijze geduid waarom die verklaringen vaag en incoherent waren. Verzoekers werpen een losse bewering op die de Raad niet in het minst kan overtuigen, temeer daar verzoekers niet eens uiteenzetten waar en op welke manier de bestreden beslissing dan wel beperkt is tot stijlformules.

Tot slot voeren verzoekers in dit middel aan dat noch de vreemdelingenwet noch de Vluchtelingenconventie een verplichting opleggen tot het neerleggen van een begin van bewijs over de feiten die ze hebben meegemaakt.

De Raad meent dat dit argument faalt in rechte daar artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet stelt: "De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; ..."

Verzoekers zijn nog steeds in contact met hun thuisland en zouden aldus via deze weg een aantal bewijsstukken kunnen verkrijgen. Zij laten echter na deze op heden voor te leggen. De Raad merkt op dat, wanneer kan aangenomen worden dat verzoekers hun relaas kunnen staven aan de hand van stukken – wat *in casu* het geval is gelet op zijn verklaringen dat hiervan materieel bewijs bestaat – het gebrek aan enig document minstens een negatieve indicatie is voor de aannemelijkheid van verzoekers relaas.

Door deze bewering op te werpen kunnen verzoekers geenszins afbreuk doen aan de vaststelling dat het gebrek aan stavingsstukken zonder dat hiervoor een aannemelijke reden bestaat, mede afbreuk doet aan de gegrondheid van hun asielaanvraag.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3. In een derde middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel hoger reeds besproken is en dat ook wat betreft de motiveringsplicht kan verwezen worden naar hetgeen hoger reeds vermeld werd.

Verzoekers stellen dat de genoemde beginselen geschonden worden omdat de bestreden beslissing geen enkele motivatie geeft waarom het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoekers geweigerd wordt. Verzoekers menen nochtans dat uit hun verklaringen duidelijk blijkt dat zij vallen onder de bescherming van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, maar dat de commissaris-generaal het reëel risico op het lopen van ernstige schade zelfs niet wil erkennen en verzoekers aldus blootstellen aan een abnormaal gevaar en ernstige schade door hen *de facto* te dwingen terug te keren naar hun land van herkomst.

De commissaris-generaal heeft voor verzoekers een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd genomen na individueel onderzoek op basis van de elementen die terug zijn te vinden in het administratief dossier. De motieven voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zijn voor het grootste deel gelijklopend met deze voor de weigering van de vluchtelingenstatus. Het is niet omdat deze motieven niet nog eens specifiek opgesomd zijn in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, dat de beslissing op dit vlak onvoldoende gemotiveerd is.

Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Het laatste middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS